

[Justitsministeren.]

ningen ikke tilstrækkeligt oplyst? Hvad lægger det ærede medlem i dette? En bebrejdelse imod mig? Mod den højtærede socialminister? Mod udvalget? Mod kommissionen? Mod pressen? — Mod hvem?

Denne sag har — som det klart er sagt — været behandlet adskillige gange i det høje ting, udførligt refereret. Hvad vil det ærede medlem at der skulle gøres mere for ret at oplyse befolkningen?

Det ærede medlem har ret i, at der er mange, der har haft den opfattelse — og måske stadig har den — at det foreliggende lovforslag pålægger lægerne at operere efter ordre fra et samråd. Må jeg have lov til deroverfor at gøre den lidt skarpe bemærkning, at når den opfattelse er blevet almindelig i vide kredse af befolkningen, er det lægernes skyld; det er de gynækologer og kirurger, som har udtalt sig offentligt, der er skyld i, at denne opfattelse har bredt sig.

Det ærede medlem fru Edel Saunte citerede de henvendelser, vi fik den 5. og 12. november fra læger i og udenfor Storkøbenhavn, og jeg kan minde om en lidt flot udtalelse, der blev fremsat af en af de overlæger, som var til møde i udvalget, efter udvalgsrådet; han sagde: vi ønsker ikke at være håndlangere for mødrehjælpsinstitutionerne. Hvilken anden opfattelse skulle befolkningen da få, end at der her var tale om, at mødrehjælpsinstitutionen pålægger lægerne mod deres ønske at foretage operationer?

Det ærede medlem hr. Aksel Møller rejste dernæst et vigtigt spørgsmål, nemlig dette: Skal en læges afvisning — den, som er lov-hjemlet i det foreliggende lovforslag — af at foretage indgrebet holdes skjult overfor de læger, kvinden derefter henvender sig til? Hertil vil jeg svare: nej, det skal den ikke, og det kan den ikke. Det er klart, at i det øjeblik kvinden henvender sig til et andet sygehus end sit eget, rejses det spørgsmål: Hvorfor gør De det? Hvorfor går De ikke til Deres eget sygehus? Det skal ikke og det kan ikke holdes skjult, og det ærede medlem kan være rolig for, at ønsket om ikke at holde noget skjult vil komme klart til udtryk i de cirkulærer, der kommer til at ledsage dette lovforslag.

Jeg er taknemlig for, at det ærede med-

lem til syvende og sidst vil stemme for lovforslagene i den form, de har fået ved første del af denne trediebehandling.

Det fremsatte dagsordensforslag anbefaler jeg indtrængende tingets medlemmer at stemme imod. Jeg synes, at det ærede medlem hr. Aksel Møller ud fra de synspunkter, han, da vi sidst behandlede denne sag, gjorde gældende, burde have gjort det samme.

Til det ærede medlem hr. Kristen Amby vil jeg gerne gøre et par bemærkninger, og det er mig magtpåliggende at gøre det i den venligst mulige form. Jeg synes, at det ærede medlem på den mest loyale måde gengav mine synspunkter i denne sag i overensstemmelse med den gensidige afklaring, vi nåede frem til under den timelange forhandling, vi havde i folketingsudvalget i sidste uge. For mig er det afgørende at opnå en ensartet behandling i alle dele af landet. Heroverfor siger det ærede medlem, at det giver lovforslaget ikke tilstrækkelig garanti for. Dertil svarer jeg, at de stillede ændringsforslag gør mulighederne væsentlig ringere.

Jeg vil gerne pege på, at det jo er klart for os alle, at det, lægerne henvendte sig til os om, var een eneste ting: lægernes egen stilling i denne sag; det var den rolle, de selv skulle spille i forbindelse med indikationen. Det var lige så klart, at disse læger ikke kom som repræsentanter for de ialt 150 gynækologer og overkirurger og gav udtryk for, hvad de alle mente om indikationerne. Det er tværtimod sagt, både i udvalget og offentligt, at om indikationerne var de ikke — og kunne de ikke være — enige; der måtte man forvente nuancer, lige fra det yderste „nej“ i alle tilfælde til det yderste „ja“ i alle tilfælde. Det ærede medlem gjorde det i og for sig lettere for mig, fordi han pegede på det eksempel, hvor en overlæge stiller sig på det standpunkt, at han kun vil foretage indgrebet på en rent medicinsk indikation. Han vil altså ikke medvirke, hvor indikationen er medicinsk-social, således som i § 1, stk. 1, anvist, men kun på den rent medicinske indikation, hvor han iøvrigt i henhold til lovforslaget træffer afgørelse på egen hånd uden at rådføre sig med noget samråd. Men hvis den situation nu foreligger, at denne overlæge indtræder i samrådet, og